

iz druge stvarnosti

husto horhe padron

OSVETNIČKA PROFESIJA

Čudna navika jača od života
održava je pokraj mene. Katkad noću,
u sumračju sna osećam je kako vreba
tajnom tvrdoglavošću ubice.
Njen sluh čeka ritam moje hladnokrvnosti.
Jedan čas, jedan mesec, jedan dan, ne tiče je se koliko.
Ona će znati da izabere pogodan trenutak
u kojem će me naći razoružanog svetlosti i snage,
da bi izlučila kiselinu, da bi podigla besnu sekiru.
S tamnom i nemom vernošću
neprekidno me čeka. Očekuje moj dolazak
da bi otpočela surov obred
čije postojanje ima samo jedan cilj:
da izvrši nada mnogom osvetu – njeno zanimanje.

PROMENA KA NEPOKRETNOM

Giljermu Dijasu-Plahi, u spomen

Kada ju je otkrio u tišini,
zaslepela ga je svojom nagošću.
Njene oči poprimile su svojstvo utočišta
gde se stvarala slast.
Njeno telo talasanjem ozvezdano
počelo je da se uspinje u svom vatrenom drhtaju
tražeći i izlazeći iz žudnje bez vrata
sklad tišine slike na kojoj se nalazio.

Predvideo ju je: čuo njen čežnjiv zov
u vrtu zarobljene svetlosti;
i ona sjajna ruka, tek naslućena,
kao da se uzdizala, šaputala, prizivajući je
iz druge stvarnosti, gde je priviđen je
već prvi korak prema nepredvidljivom.
Shvatio je istančanost njenog iskušenja:
zameniti lutajuće jednoličnih dana
nepokretnošću najsretnijeg trena.

Osetila je da ga opseda
neznatnom i odlučnom snagom
koju samo apsolutna ljubav
poznaje; ugledala je svoju ruku ispruženu prema njemu
i već je znala da su postojanje
i slika isti nepokretan prostor.

PETAO

Izranjajući iz sna petao se savrnjuje sa zorom
koja ukoso seče trg boja.
Njegova pesma izbava život usnuo
u neprijateljskoj tišini nepokretnosti.
Podrtava i bruji.
Diže jak mlaz energije
koji pesnicom gnječi
dah vrebajućih senki.
Taj neprobojni zid smrti
izdržava, vijoreći svoju lomaču.
I talas i pena verne providnosti
oslobađaju nesanicu.
Pomama i krik stakla,
metala i prelivene svetlosti.
Truba moći i ponosa
gde on potvrđuje žed:
istina života. I tako, neukrotiv
i uspravan na početku zore,
sâm pred danom u kome sve spava,
uznosni vodoskok potresne visine,
doziva na suočavanje i dodir i miris,
nalik na brod u prostoru
koji nosi u svojim nadržima celo more i njegove snove
izranja iz svojih očiju s pesmom sunca.

GLEDAJUĆI AMBIS BELOG PAPIRA

U spomen Stefanu Malarmeu

Između praznog papira i mene
galebovi nesvestice silaze.

Samo zvono budućnosti
i bleštava tišina
obećane punoće.

Padaju pitanja, neprekidno padaju
u njegovoj dubini izgubljenoj usput.

Život izmiren svojom budnošću.

U čistom vidu davi se pogled
pod belom senkom
i more baca ime u neprijateljsku providnost.

PADA KIŠA PLAVIH SLOGOVA

Nađi Konsolani

Pada kiša plavih slogova.
Lišće i trava napuštaju san,
uspravna ostaje njihova slava,
u cvetu, na drveću, u zlatnim mirisima
ploveći šančevima noći.

Plava kiša glanca crno kamenje
ponizno razbija tvrdo im jezgro.
Zarobljena, dotiče njihovo meso, ispušta ga i ogoljuje
u kronicama rumene stabljike.

Sok koji doziva sunce, sunce koje prati kišu.
Sirova vatra koja suši tanko zelenilo,
pašnjak koji se guši u jalovim brazdama
crveni list koji završava u steni,
stena koja se zatvara i za sebe ledi
i, crna i gluva, utišava se od čuda:
sve dok jednog dana ne bude došlo novo proleće
donoseći nam kišu plavih slogova.

U PRAZNOJ KUĆI

Veliki kanjon reke
kamenom bukom
odjekuje u noći koja se spušta.
Na prozoru pucketa
besno korenje vetra
Snažni udarci drveća
kao čekići penju se uz stepenice.
Mestimične senke preleću vazduhom
postelje u pomrčini. Samo strah
I bol prate me u pustoju kući.
Zalutala ptica vrišti kao izgubljeno dete
a vetar, reka i nedokučiva noć
bez odmora odlaze uzvikujući moje ime:
jadniče, dođi, jadniče.

Preveo
Petru Krdu